

ՏԵՐԵՒՆԵՐ ԲԵՅԻՆ ՄԵՁ

Ա.

Յառ կայ հոգույս մէջ,
 Իր մօրմէն զատուած սրդու մը նըման,
 Զի երազներուս եւ նըմաւորութեան
 Միջեւ կ'երկարի,
 Անարգարութեան ըսուերն անսահման,
 Կեանքին չափ ըսոյզ, մահուան պէս դաժան:

Ու փախչիլ կ'ուզեմ,
 Աշխարհէն այս նեղ եւ մարդերէն զարե,
 Որոնք իրենց նիղն բեռն հանոյններուն,
 Մըքիւններու պէս շաղկած հեւ ի հեւ
 Կը տանին այլուր,
 Ուր մահն ու ծընունդ կըրնան շրջադարձի
 Այնքան դիւրութեամբ:

Կեցած եմ այսպէս օրերուն դէմ չար,
 Տըրտում բայց խաղաղ,
 Տերեւ մը ինչպէս բոցերու դիմաց.
 Ինծի կը քրքի քէ շուրջս ու հեռուն,
 Ծովերէն անդին, լեռներու ետին,
 Մարդեր քաղաքացիներ անապատին,
 Կը նային ինծի աչքերով մահուան:

Բ.

Արդարութիւն, սէր, գեռ մինչեւ երէկ,
 Բառեր կենդանի,
 Հովերու դիմաց մոմեր դողդոջուն,
 Եւ մեր օրերու նամբուն՝ անսահման,
 Կայաններ էին քաղցր ու մըտերիմ,
 Ընկերն ու եղբայր:
 Անցեալն ինձ համար գինի ըզգըլթիչ,
 Ու ներկան երգ մը քաղցր ու ներդաւանակ,
 Ապագան հրնչուն լրտութիւն մ'աղաւթ:

Կոտրած եմ հիմա նեցուկներս ամէն,
 Հաւատք, յոյս ու սէր,
 Զըրազս ալ չունի բոցն իր երբեմնի,
 Գիշերուան դէմ խոր,
 Սըրտազեղումի, ըզմաղանքի տեղ,
 Կը հոսի սըրտէս լրտելեայն արիւն:

Ու կ'իջնէ գիւեր,
 Կապին մը ինչպէս աչիւն անսահման,
 Կը գրցուին անմուն վիշերու վրայ
 Դուռ ու պատհան:
 Բայց հոգիներուն կը փրոտի յանախ
 Երազ մ'անանուն,
 Ծիածանն ինչպէս անձեռներէն վերջ.
 Երբ անդին հազար տեղեր կը մարին,
 Ճրագներու պէս հովերու դիմաց,
 Չեմ մը ուկրացած վերմակի տակէն
 Դուռն կը կարկառուի,
 Պրկուած կեանքի դէմ, անգութ եւ դաժան:

Արեւին ներքեւ մեր այս աշխարհին,
 Փրբուր մը կարօտ, բաժակ մը գինի,
 Բիւր նիւաններէ կը հետապրնդուի.
 Աղիքի պայքար, կըռիս տկուայի.
 Արգարութիւն, սէր, խիղճ ամենաբաւ,
 Բառեր են դատարկ,
 Մեր հոգին ընող ազան, հեղգ ու վառ:

Մարդն այս ապիրաս,
 Որ կարն արեւին փոխեր է թոյնի,
 Գիտէ պատրաստել խաղողէն գինի,
 Փոխել ջուրն լոյսի, երազն՝ իրաւի,
 Թրքնամին՝ եպօր, վիշտը՝ ծիծաղի,
 Եւ մահուան դիմաց օրօրէլ սիրն իր
 Գալիքի երգով:

Տակաւին երէկ,
 Աշխարհ փանգելու մոլուցքով դրժխեմ,
 Գրքաւ Ռուսնիւմ, Ռասիւմ լուսաւոր,
 Հիւլէն անտարազ եւ սրլափն անմառ,
 Որ կըրնայ կրտսիւ անջրգոյն անհուն,
 Հասնիլ ապահով լուսնի դուռներուն:

Չարութեան իշխանն մարդն ապերասան,
 Չի գիտէր սակայն,
 Կեանքի անդժուածն, զապնիք մահուան,
 Մեր երազներուն վերեւն անսահման
 Դիակներով մեր տակաւին կ'աղբուրն
 Հողերն այս երկրին,
 Բայց չէ սքըռած մեզ գիտնալ բառն յետին՝
 Մեր նակատագրին:

Ե.Գ.Ի.Վ.Ա.Բ.Դ.

1958, Ամենան